

Й У 80 – ДУМАТИ І ТВОРИТИ ДОБРО!

— Яке місце у Вашій професійній біографії посіла Кременецька гуманітарно-педагогічна академія?
— Академія — це моє улюблене місце

роботи, куди мене довгий час запрошував ректор, професор Афанасій Миколайович Ломакович. І ось уже сім років я тут! І ніскільки не жалкую: тому що я є членом

вченої ради навчального закладу, тому що всі працівники та студенти оточують мене увагою, турботою і любов'ю, тому що тут створені для мене всі умови для фахової діяльності, наукової творчості та роботи зі студентською молоддю. Коли зрідка виникають якісь проблеми, мені на допомогу радо приходять колеги, зокрема Неля Цицора, Тетяна Бондаренко, а також «комп'ютерний бос» Андрій Цеголко. Всім їм я щиро вдячний. Я насправді відчуваю себе своїм у цій великій і дружній родині і з задоволенням ділюся з усіма набутим досвідом знань.

— Життя — не лише наука чи фах, а й у першу чергу та в найбільшій мірі — сім'я. Як почувала і відчуває себе Ваша тріада «наука

— робота — сім'я»? Бо й тут у різних людей буває по-різному: сім'я або стимулює, або гальмує, або виявляє байдужість...

— Змушений зізнатися і визнати, що робота забирала чи не найбільше часу; левову долю доводилось віддавати науці; решта часу, як не прикро, лишалося на поодинокі краплини радісного спілкування із сім'єю. Я безмежно вдячний своїй дружині за розуміння, терпіння, допомогу і підтримку у такій нелегкій період мого наукового становлення, професійного сходження, що саме припав на час самовизначення і самоствердження дітей.

— Батьки радіють, коли їхні діти продовжують батьківську справу. Батьки радіють і тоді, коли діти йдуть іншими шляхами, досягають успіху в інших сферах. Чим радіє професор Василюк як батько і як дідусь?

— Ми з дружиною Оленою Олександрівною разом пройшли 57 років сімейного життєвого шляху, на якому було багато світлих моментів, що стосуються успіхів наших дітей і внуків. Як наслідок — створення своєрідної династії медичних працівників: дружина після закінчення біологічного факультету ЧДУ працювала медсестрою; Обоє дітей і

майже всі внуки — випускники Тернопільського ДМУ ім. Івана Горбачевського. Син Віктор Василюк — кандидат медичних наук, лікар-лікувальник, ендоскопіст вищої категорії, терапевт-рентгенолог діагност з УЗД; дочка Надія — лікар-педіатр та провізор (після закінчення Харківського національного фармацевтичного університету); внук Леонід Василюк був директором Бережанської гімназії ім. Богдана Лепкого, нині працює хірургом, має золоті руки і чує серце; внук Ярослав Василюк здобув юридичну освіту і працює за спеціальністю; внук

Олександр Кравчук — студент фармацевтичного факультету ТДМУ; внучка Кравчук Катерина — десятикласниця. Дві невістки (по синові і по внукові) і зять також пройшли шлях навчання в ТДМУ: Наталія Василюк — педіатр, Руслана Василюк — лікар-лікувальник, косметолог, Петро Кравчук — лікар-лікувальник, фармацевт. Правнук Олексій поки що не визначився з майбутньою професією, тому що минулого року

тільки почав свій шкільний шлях.

— Де черпаєте свої життєві сили? Чи знаходите час для спілкування з ровесниками?

— Джерело моїх життєвих сил — родина. Дружина, Олена Олександрівна, — мій найкращий друг по житті та помічник у всіх починаннях. Багато радісних миттєвостей, насади до життя дарують мені діти й онуки.

Під час занять у Кременецькій гуманітарно-педагогічній академії ім. Тараса Шевченка із задоволенням спілкуюся зі студентами,

розумію і «читаю» їх. А ровесників з кожним роком стає дедалі менше...

— Ваші побажання молодому поколінню: якими шляхами йти, щоб досягти успіхів у наш непростий час загроз і викликів?

— Насамперед — знати історію свого народу, поважати свою державу, батьків, себе поважати. І ще постійно вчитися, щоб розрізнати правду і фальш, добро і зло, до-

тримуватися здорового способу життя. А найголовніше, як казала моя бабуся, — це думати і творити добро!

— 80 — це багато? Мало? Оптиміально? Скільки в них оптимізму і скільки песимізму?

— Песимізм заключається в тому, що дуже хочеться, щоб люди жили і працювали довше, років до 140, у вільній від насилья країні!

Є багато невикористаного ресурсу, не здійснених задумів. Проте оптимізм наповнює душу при «спогляданні» не даремно прожитих літ, від тих паростків, які ростуть і розширюють генеалогічне дерево роду, від праць, які зможуть допомогти людям як нині, так і в майбутньому.

— Хай же всі Ваші наступні роки будуть сповнені світлою радістю, спонукають до нових успіхів, пошуків і здобутків, здоровими й успішними будуть діти, онуки та правнуки, а над рідною землею нарешті зійде сонце істинної волі, щастя і добра! З роси і води Вам, славний Ювіляре!

ТЕМА ДИСКУРСУ — МЕДІАОСВІТНІ ТЕХНОЛОГІЇ

Інститут мовознавства ім. О.О.Потебні та Інститут української мови, Інститут літератури ім. Т.Г.Шевченка НАН України, Інститут вищої освіти та Інститут психології ім. Г.С.Костюка НАПН України, факультет іноземної філології НПУ ім. М.П.Драгоманова, Інститут філології КНУ ім. Тараса Шевченка, Національна музична академія ім. П. І. Чайковського та Видавничий Дім Дмитра Бураго провели в Києві XXVII Міжнародну наукову конференцію «Мова і культура» ім. професора Сергія Бураго, присвячену 100-річчю Національної академії наук України. Учасників наукового форуму вітали академіки НАН України:

віце-президент НАНУ Сергій Пирожков, ректор КНУ ім. Тараса Шевченка Леонід Губерський, директор Інституту літератури ім. Т.Г.Шевченка НАНУ Микола Жулинський, директор Національного музею Тараса Шевченка Дмитро

Стус та інші. На пленарному засіданні українські та зарубіжні науковці аналізували академізм як парадигму сучасної гуманітаристики, шляхи формування української лексико-графічної парадигми, створення спільного майбутнього у сучасному переломному світі, аксіологію Біблії тощо. Секційна робота була спрямована на дослідження філософії

та психології мови і культури, національних мов і культур у їх специфіці та взаємодії, лінгвокультурологічної інтерпретації тексту, міжкультурної комунікації, мови сучасного мистецтва та мови засобів масової комунікації, на висвітлення проблем художньої літератури у контексті культури, теорії і практики перекладу, культурологічного підходу до викладання мови і літератури.

У рамках Міжнародної конференції відбувся XII Міжнародний круглий стіл «Медіаосвітні технології у навчальному процесі», з яким тематично синтезувався non-stop-24 «Медіаосвіта у сучасному соціокультурному просторі». Обидва наукові форуми об'єднували їх ініціатори й організатори — доктор педагогічних наук, професор Ганна Онкович, відома нам багаторічною творчою співпрацею з науковцями нашої академії, та Валентина Бойко — головний редактор «Інформаційного збірника для директора школи та завідувача дитячого садка» МОН України. Учасники згаданих зібрань обговорювали питання філософії та специфіки медіакультури, характеризували медіаосвіту як інтелектуально-комунікативну мережу, визначали тенденції її розвитку та шляхи вдосконалення, висвітлювали конкретні складники медіадидактики (педагогічна блогідактика, вікідидактика, пресодидактика, медіадидактика вищої школи), аналізували проблему протидії кібербулінгу з метою формування медіаунітету у школярів і студентів, рівень медіаграмотності в Україні та за рубежом тощо.

Кульмінаційним моментом круглого

столу стала презентація унікального видання «Абетковий словограй: тавтограми, монофони (Українська абетка з текстів, де всі слова на одну літеру)» з участю автора ідеї і наукового редактора книги, професора Ганни Онкович і провідних авторів текстів. Серед них — літературний редактор газети «Замок» нашої академії Ніна Багнюк, перу якої належить 33 прозових і поетичних твори «Абеткового словограю...» (практично на всі літери абетки, в тому числі на «Б»), а також розкриття абревіатури книги «УСЯ АБЕТКА»: Унікальне Словесне Явище — Антологія Багатоголося Ефектних Тавтограм Колективу Авторів. Упорядкування книги здійснила один із найпродуктивніших авторів, молода вчителька з Дніпропетровщини Наталія Мавдрих.

Тексти «Абеткового словограю...» представлені у різних літературних жанрах, пройшли практичну апробацію в мережі Інтернет і не тільки відтворюють лексич-

ний запас, а й ілюструють невичерпне багатство українського слова, спонукають до подальшої мовотворчості, виступають ефективним дидактичним матеріалом для вчителів української мови, мовознавців, студентів-філологів. Вагоме значення книги підтверджене фактом публікації її фрагментів «Інформаційним збірником...» МОН України (№ 5, травень 2018 р.) в рубриці «Тема номера». У статті «Абетковий словограй» у навчально-творчому освітньому процесі зазначається, що тексти книги «можуть стати ефективним засобом активізації уваги й творчих здібностей педагогів, студентів, учнів, сприяти засвоєнню теоретичних знань під час творення текстів у різних формах і жанрах... «Абетковий словограй» — крок і поштовх

до утвердження думки, що українське може бути доміантним, адже основна функція мови — націєтворча».